

Luk.15,1-10

Es.57,15-19

3.S.E.Trin., den 7.7.2019

Bejsnap - Ølgod Valgmenighed

726 520 289 487 361

Mange børn kan lide at lave puslespil. De mindre børn laver puslespil med 6, 9 eller 12 brikker. Efterhånden som man bliver større, kan der være mange flere brikker i puslespillet. Nogle voksne bruger også tid på at lave puslespil med 500 eller måske 1000 brikker.

Det er meget irriterende, hvis der mangler en brik. Så kan puslespillet ikke blive færdigt. Somme tider er det mere besværligt at lave puslespillet, hvis man mangler en brik.

Jesus fortæller i dag to historier, hvor hovedpersonerne mangler noget og de bliver ved med at lede, indtil de finder det, de savner.

Jesus fortæller om en hyrde, som mangler et får. Han har 99 får, men mangler et enkelt får. Der skulle være 100. Han fortæller også om en kvinde, som har 9 mønter, ni drakmer, men mangler en, som hun har tabt. Hun skulle have 10 drakmer. En drakme er en græsk mønt, som svarer til en dagløn.

Det er mest almindeligt at kalde de to små historier: lignelsen om det mistede får og lignelsen om den tabte mønt.

Når vi giver historierne de to overskrifter, så kommer vægten til at ligge på det, der var tabt. Måske var det bedre at kalde dem for lignelsen om det får, hyrden fandt, og lignelsen om den drakme, som kvinden fandt. For det er den store glæde til sidst, der bliver understreget i de to historier.

Når Jesus fortæller om en hyrde og en kvinde, som leder efter noget, de har mistet, så fortæller han egentlig, at Gud leder efter noget, han har mistet.

I Det gamle Testamente bruges flere steder billedet af Gud som hyrden og Israels folk som fårene.

Jesus understreger Guds store glæde over at finde det, han havde mistet.

Jesus leder ikke efter får eller penge, men han leder efter mennesker. Han leder efter dig og mig. Vi kom i dåben til at høre Gud til, men han kommer og leder efter alle, der forvilder sig bort fra ham.

Når Jesus fortæller en lignelse for at lære os noget, så er der næsten altid en særlig grund til det.

I begyndelsen af teksten hører vi, hvorfor Jesus fortæller to lignelser. De hænger nøje sammen med en tredje lignelse, som vi kalder lignelsen om den fortabte søn.

Baggrunden er, at: *Alle toldere og syndere holdt sig nær til Jesus for at høre ham, og farisæerne og de skriftkloge gav ondt af sig og sagde: "Den mand tager imod syndere og spiser sammen med dem."*

Jesus tillod sig at være sammen med den, der var uden for det pæne selskab. Det var på Jesu tid toldere og syndere. Det var mennesker, som åbenlyst gjorde noget, der var forkert, mennesker, der overtrådte Guds bud, og mennesker, der gik i besættelsesmagts tjeneste. Det var mennesker, som man normalt ikke havde lyst til at være sammen med, men Jesus tog imod dem og spiste endda sammen med dem.

Det var noget, de ledende i folket, farisæerne og de skriftkloge, ikke kunne forlige sig med.

Jesus accepterede ikke disse menneskers måde at leve på, men han var sammen med dem for at hjælpe dem tilbage på ret spor. Hvis han ikke var sammen med dem, kunne de ikke lære af ham og han kunne ikke hjælpe dem.

Farisæerne og de skriftkloge kendte til ordsproget: *Sig mig, hvem du omgås, og jeg skal sige dig, hvem du er!*

Der er noget om ordsproget, men vi skal selvfølgelig forstå det ind i en sammenhæng. Ordsprog er ikke rigtige eller forkerte. Det drejer sig om at bruge dem i den rigtige situation.

Jøderne var bange for, at Jesus skulle blive en synder - en, der gjorde oprør mod Gud - ved at han var sammen med toldere og syndere og ved at han spiste sammen med dem. Det kunne påvirke ham selv og det var et dårligt eksempel at give andre, mente de.

Men Jesus havde en særlig hensigt med at være sammen med dem. Han ville lede efter *dem*, der manglede i Guds puslespil og føre dem hjem. Han ville bære dem, som en hyrde bærer det får, han har fundet i ødemarken.

Der er her i kirken en smuk altertavle med et maleri, der forestiller Jesus, der bærer et får.

Min kone og jeg har lavet mange 5-dages-ture for vores menighed i Herlev. Vi har set mange smukke kirer - både gamle og nye kirker.

I Sdr.Brøby kirke på Fyn er der et stærkt billede som altertavle. Det er en moderne altertavle - et papirklip af forgyldt papir, som er sat ind mellem to glasplader. Motivet er Jesus, som bærer et får på sine skuldre.

På begge sider af Jesus er der roser. Roser bruger vi ofte ved festlige lejligheder. Der er mange, der netop har fået roser, da de bestod en eksamen.

Men vi ved også, at der ikke er roser uden torne. Der er også torne på altertavlen, og de peger hen på den verden, som vi lever i - en verden fuld af uro, besvær og lidelser.

Midt imellem disse smukke roser og tornene går Jesus med fåret på sine skuldre. Midt i den verden, som har både gode og smukke dage og dage, hvor livet gør ondt, leder Jesus efter os og bærer os hjem.

Det står som et stærkt billede bag alteret, hvor vi også får nadveren. Det er det måltid, der giver os styrke til livet i hverdagen. Det er et måltid for alle, der er fundet af Gud.

Vi har ikke noget at komme til Gud med, når vi knæler ved alteret. Det er ham, der kommer til os og giver os tilgivelse og ny kraft til det liv, der ligger foran os. Han sætter os ind i et livsfællesskab i dåben og giver os næring gennem nadveren.

Vi har ikke noget at komme til Gud med, selv om vi gerne vil, og selv om vi føler os gode og retfærdige - ihvertfald ikke værre end de andre.

Det er dig og mig, Jesus går ud for at finde, fordi han ønsker fællesskab med os - nu og i evigheden.

Hvem er det da, der er kommet bort fra Gud? Er det kun dem, vi ser ned på? De mennesker, der har overtrådt både Guds og menneskers love og idealer?

Vi kan nok alle udpege mennesker, som vi ikke synes hører med til det gode selskab.

Jeg tror, at de fleste danskere synes, det er en god idé, at der bliver gjort en stor indsats for at hjælpe tidligere straffede til at få et arbejde og et nyt liv, hvor de kan komme ud af kriminaliteten.

Men der er nok mange af de samme mennesker, der ikke selv er villige til at arbejde sammen med dem. Det er ikke i deres virksomhed, de skal ansættes.

Jesus var villig til at omgås dem, de andre så ned på, fordi han ønskede at nå dem med sin opsøgende kærlighed.

Jesus udfordrede farisæerne og de skriftkloge med de lignelser, han fortæller. I den første lignelse er det 1 ud af 100, der har brug for omvendelse. Jesus leder efter det ene får, mens de 99 bliver tilbage.

I den næste lignelse er det 1 ud af 10 drakmer, kvinden leder efter. Her er det 1 ud af 10, der har brug for omvendelse.

Hvis man fortsætte med at læse i Luk 15, så kommer lignelsen om den fortabte søn, som også kunne kaldes lignelsen om de fortabte sønner. De trænger begge til omvendelse.

Vi har alle brug for, at Jesus finder os, og at vi lader os finde af ham.

Når vi bliver fundet af Jesus, så kommer vi hjem og ind i fællesskabet med Gud og med hinanden. Vi får del i den glæde, som fylder Guds himmel og som Guds engle tager del i.

Du betyder så meget for Gud, at han holder en fest hjemme i himlen for dig. Du skal også få lov til at komme med til fest.

Jeg er i gang med at læse bogen: Pigen fra Auschwitz, som fortæller om en af de sidste overlevende. Hun fortæller, at de gang på gang blev stillet op til vurdering. De syge og svage blev taget fra til gasning og de sunde og stærke fik lov til at arbejde en tid endnu.

Hyrden undersøgte ikke, om fåret var svagt eller stærkt, inden han gik ud og fandt det.

Til den, der er svag og nedtrykt, taler Gud, som Esajas fortalte det i den GT-lige læsning:

For dette siger den højt ophøjede, som troner for evigt, og hvis navn er Hellig: Jeg bor i det høje og hellige og hos den, der er knust, hvis ånd er nedbøjet, for at oplive den nedbøjede ånd og oplive det knuste hjerte.

Gud bor både i det høje og hellige **og** hos den, der er knust og hvis ånd er nedbøjet. Han bor i det høje og i det lave. Han bor også hos os. Han kom til os og tog bolig i os ved sin Helligånd.

Gud har en klar hensigt med det, han gør. Han kommer til os, fordi han ønsker at give os nyt mod og kalde os hjem til sig, som han siger gennem Esajas: jeg ønsker *at oplive den nedbøjede ånd* og *at oplive det knuste hjerte*.

Når vi har fået lov til at opleve den glæde at blive fundet igen og dermed blive ophøjet af ham, blive båret hjem af hyrden, så må vi bryde ud i lovsang til Guds ære.

Denne glæde må også udmønte sig i, at vi ønsker at andre skal være med, at andre må blive fundet. Derfor vil vi i dag slutte vores gudstjeneste med at synge:

*Din rigssag, Jesus, være skal
min største herlighed.*

*Giv, Jesus, mig dit frelsersind
for slægtens sorg og harm!*

*Da ved jeg vist, mit øje får
et herligt syn at se.*

*Krist hentet har sin dyre brud
af alle stammer, fra hver egn.*

De priser Herren stor.

Amen.